

تغییر کرده است. هفت میلیارد انسانی که بر کره‌زمین سکونت دارند، دیگر در صد قایق جداگانه زندگی نمی‌کنند؛ و آن‌ها در بیش از صد و نود کابین مجزا از یک قایق بزرگ زندگی می‌کنند. اما این قایق یک مشکل دارد. این قایق بیش از صد و نود کاپیتان دارد. که هر کدام مسئولیت انحصاری برای کابین خود را متوجه خود می‌دانند؛ و هیچ‌کدام از کاپیتان‌ها اهمیتی برای خود قایق به‌عنوان یک کل، قائل نمی‌شود. وی معتقد است که ما نمی‌توانیم یک رهبر را برای دولت جهانی بپذیریم. ولی می‌توانیم نهادهای دولت جهانی را به‌خصوص، بدنه نهادهای چندجانبه را زیر چتر سازمان ملل تقویت کنیم. (Mahbubani, 2013, p. 3)

جهان به‌طور چشم‌گیری نسبت به آن زمان که کنفرانس کنوانسیون تغییرات اقلیمی سازمان ملل آن را به دو طبقه در سال ۱۹۹۲ تقسیم کرد، تغییر کرده است. برای مثال تقریباً پنجاه کشور که خارج از پیوست الف بودند، اکنون درآمد سرانه بالاتری نسبت به کشورهای فقیر پیوست الف دارند. به‌همین ترتیب چهل کشور خارج از پیوست الف، دارای رتبه‌بندی بالاتری در شاخص توسعه انسانی در سال ۲۰۰۷ نسبت به رنک‌های پایین کشورهای پیوست الف هستند. بنابراین متشرکنندگان اصلی گازهای گل‌خانه‌ای که مسبب انتشار این گازها در گذشته، حال و آینده هستند، باید با اتخاذ روشی منصفانه در مواجهه با این مسئله اقدام کنند. (Leal Arcas, 2012, p. 5) تعداد کمی از کشورها آمادگی داشتند تا تعهدات خود را در زمینه‌ی کاهش گازهای گل‌خانه‌ای در اواخر دوره‌ی اول پروتکل کیوتو در سال ۲۰۱۲ تضمین کنند. بسیاری از اعضا به‌طور کامل از پروتکل خارج شده بودند. آن‌ها که باقی‌مانده بودند، هیچ رغبتی برای پذیرش تعهدات بیشتر نداشتند. این مسئله نشان می‌دهد که مقررات باید به شکلی باشد که اجازه دهد تعهدات اولیه گام‌به‌گام تقویت شوند و اراده سیاسی لازم جمع‌آوری شود. (Young, 2016, p. 126)

متأسفانه این پیمان موفق نشد که دو مورد از بزرگ‌ترین انتشاردهندگان گازهای گل‌خانه‌ای را برانگیزد تا حجم گازهای گل‌خانه‌ای خود را کاهش دهند، یا حتی میزان آن را تثبیت کنند. ایالات‌متحده که در آن زمان بزرگ‌ترین نشر دهنده